

efter mit Skjøn, være tilstrækkelig til at erklære den for staaende udenfor Folkelirken. Men i eer Henseende troer jeg, at det ærede Medlem ved sine Endringsforslag har illustreret dette Lovforslags Tendents paa en ganske fyldestgjørende Maade: Lovforslaget aabner ikke Folkelirkens Døre indadtil — det er ligesaa lidt skiftet til at bevare Folkelirkens Samfund uopløst —, men derimod er dets Tendents netop den, at det peger henimod Døren, og det vel at mærke til den Dør, der aabner sig udadtil. — Det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Ploug) bemærkede nylig, at den Menighed, som havde dannet sig i Nylsinge, havde fremkaldt en Tilstand, som ikke burde blive bestaaende; enten burde Menigheden anerkjendes, eller den burde forbydes. Det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) har allerede dertil knyttet nogle Bemærkninger, men jeg vil tillade mig at henvise til Grundlovens § 76: „Borgerne have Ret til at forene sig i Samfund for at dyrke Gud paa den Maade, der stemmer med deres Overbeviisning, dog at Intet læres eller foretages, som strider mod Sædeligheden eller den offentlige Orden.“ Da den sidste Betingelse ganske sikkert er opfyldt ved Menigheden i Nylsinge, kan der jo ikke være Tale om at forbyde den; det er umuligt. Om Menigheden skal anerkjendes eller ei, bør og skal efter min Mening beroe paa en nærmere Overveielse; Sagen er endnu saa utilstrækkelig forberedt, det Formaal, der foreligger i Lovforslaget, er saa vidt svævende udover det Formaal, man i Virkeligheden tilsigter, at Lovforslaget ikke kan eller bør vedtages.

N. Masmussen: Jeg vilde kunne slutte mig til den ærede 6te Landssthingsmand for 2den Kreds (Haffner), forsaavidt han raadede til at forkaste det foreliggende Lovforslag, saavel saaledes, som det er kommet fra Folkethinget, som i den Skikkelse det vil faae efter Mindretallets Forslag, hvis jeg ikke vidste, at vi til enhver Tid skulle tage, hvad der bydes os i Retning af kirkelig Frihed, om det endogsaa er nok saa lidt. Jeg skal give Alle dem Ret, som have sagt, at Lovforslaget, saaledes som Mindretallet foreslaaer det ændret, i Grunden ikke vil være til nogen Nytte. Det er vel

sandt, at de som have Evne, og som i Forbindelse med at have Evne føle Trang til at samle sig om en Præst, ville kunne afbenytte Mindretallets Forslag, men det er dog vistnok meget tvivlsomt, om det er rigtigt ved denne Leilighed at begunstige den Formuende, og ene og alene den Formuende vil kunne bruge Forslaget. Om der end er 50 Familier, som ville benytte Forslaget og samle sig om en Præst, naar de ikke tillige ere formuende Familier, ville de ikke kunne det; det er umuligt. Men desuagtet vil jeg stemme for Mindretallets Forslag. Jeg har ikke den mindste Betænklichkeit derved; jeg har ikke kunnet pine, at det kan staa i nogensomhelst Henseende. Jeg siger, som jeg i saa mange andre Tilfælde siger: Giv Friheden og lad dem afbenytte Friheden, som kunne bruge den. Det følger heraf, at jeg for mit Vedkommende langt hellere vilde og kunde have stemt for Forslaget, som det er kommet fra Folkethinget, men jeg kan ligesuldt billige, at det ærede Mindretal har foreslaaet det forandret, thi det maa vel mærkes, at den ærede Cultusminister gjentagende har erklæret, at han ikke vil kunne forelægge Hans Majestæt Kongen Lovforslaget til Stadfæstelse, naar det bliver vedtaget, som det er kommet fra Folkethinget, og altsaa er det jo unyttigt at tænke paa at faae det frem i den Skikkelse. Derimod vil den ærede Minister jo ikke modsætte sig det af Mindretallet foreslaaede. Kunde jeg af Forhandlingerne enten i Folkethinget eller i Landstinget paa nogensomhelst Maade have faaet Die for, at der var en Mulighed for, at vi i en nær Fremtid kunde faae en større Forandring i kirkelig Henseende, ja, saa vilde der ingen som helst Ting have været i veien for, at jeg skulde være med til at forkaste Lovforslaget, men efter alle de Udtalelser, der ere faldne, og efter den Udvalgsbetænkning, der foreligger, seer jeg ikke, at vi kunne have Udsigt til, at der i en nær Fremtid vil komme til at foreligge Forslag til noget Saadant. Det høitærede Udvalgs Fleertal har i Spidsen for sin Modstand mod Lovforslaget stillet den Betragtning, at vi mangle en Kirkebestyrelse, hvortil Ministeren efter dets Mening bør henvende sig. Men nu er det jo dog klart, at, dersom vi ingen Forandring